

רע"פ 6403/18 - יניב אליהו הרוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6403/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: יניב אליהו הרוש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בע"פ 63560-03-18 מיום
10.7.2018 שניתן על ידי כב' הנשיא אברהם טל וכב'
השופטים דנה מרשק מרום ושמואל בורנשטין

בשם המבקש: עו"ד דורון שטרן
בשם המשיבה: עו"ד שריף רייך אבניאל

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בע"פ 63560-03-18 (כב' הנשיא א' טל
וכב' השופטים ד' מרשק מרום ו-ש' בורנשטין) מיום 10.7.2018, בגדרו התקבל ערעור המשיבה בשאלת ההרשעה על
גזר דינו של בית משפט השלום בת"פ 17629-12-16 (כב' סגן הנשיאה מ' מזרחי) מיום 20.2.2018.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו, שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין).
 - על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 13.7.2016 התקשרה בת זוגו לשעבר של המבקש (להלן: המתלוננת) אל המבקש, כאשר בן זוגה הנוכחי ואמה היו "חלק מהשיחה". במהלך השיחה איים המבקש על המתלוננת ועל בן זוגה הנוכחי כי ידקור אותם ויזכיר אותם נכים.
 2. הסדר הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש אך הוסכם כי המבקש יופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר. בתסקיר, המליץ שירות המבחן על העמדת המבקש בצו מבחן ועל ביטול הרשעתו.
 3. בית משפט השלום קיבל את המלצת שירות המבחן, ביטל את הרשעת המבקש והטיל עליו צו מבחן למשך שנה. תוך שנקבע כי בעניינם של צעירים "יש להגמיש בצורה מסוימת את הפסיקה הדנה בקיומו של נזק קונקרטי".
 4. המשיבה ערערה על גזר הדין כנגד אי ההרשעה וכנגד קולת העונש. במהלך הדיון בערעור עיין בית המשפט המחוזי בהודעות המתלוננת, מיוזמתו ותחת מחאת בא-כוח המבקש, זאת לאחר שהלה טען כי המתלוננת יצרה פרובוקציה בכך שיזמה את השיחה, הקליטה אותה והטרידה את המבקש. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את הטענה בקובעו כי הדבר אינו עולה מן ההודעות אלא היפוכו. בנוסף, נקבע כי המבקש לא הוכיח כל נזק קונקרטי שייגרם לו כתוצאה מההרשעה. לאור זאת, קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור בחלקו, הרשיע את המבקש אך הותיר את העונש על כנו, בצינו כי אין ערכאת הערעור נוהגת למצות את הדין.
- המבקש לא השלים עם פסק הדין ומכאן הבקשה שלפניי.
- נימוקי הבקשה ותגובת המשיבה
5. המבקש טוען כי בעניינו מתעוררת שאלה משפטית אשר מצדיקה מתן רשות ערעור. לשיטתו, עיון בית המשפט המחוזי בהודעות המתלוננת מתיק החקירה, בשעה שהמסד העובדתי בכתב האישום המתוקן, בו הודה המבקש, מבוסס על הסדר טיעון מבלי שנשמעו ראיות, סותר את הרציונל בבסיס הסדרי הטיעון וחורג מהאמור בתיקון 113 לחוק העונשין ומהפסיקה.
 - לחילופין, טוען המבקש כי לא היה מקום לקבל את ערעור המשיבה ולהרשיעו. זאת בשל גילו - כמי שטרם מלאו לו 24 שנים בעת ביצוע העבירה - קרוב הוא לקבוצת ה"בגירים - צעירים" ולכן, אין הכרח להוכיח פגיעה הממשית בעתידו כתנאי לאי הרשעה ודי בפגיעה "קרובה לוודאית". בנוסף, טוען המבקש, כי התסקיר שניתן בעניינו היה חיובי.

6. מנגד, טוענת המשיבה כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי לבחון את חומר הראיות. זאת משהעיון בא על רקע טענות עובדתיות שהעלה המבקש שחרגו באופן בולט מכתב האישום המתוקן בו הודה, ומבלי שהובאו לכך ראיות.

זאת ועוד, טוענת המשיבה, כי התנאים לביטול הרשעה אינם מתקיימים בענייננו, ובייחוד מאחר שלמבקש הרשעה קודמת, אשר חרף התיישנותה, מתקשה המבקש להשתלב בשוק העבודה.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה ובתגובה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

8. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/83 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3667/14 קרדי נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (1.6.2014); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (15.7.2013)).

על אף ניסיונו של המבקש לעטות על בקשתו אצטלה עקרונית וכללית, עסקינן בטענות הנוגעות ליישום הדין בנסיבות המקרה הקונקרטי. טענת המבקש לפרובוקציה מצד המתלוננת חרגה מהעובדות המוסכמות בכתב האישום המתוקן, ומטעם זה בלבד ראוי היה לדחותה, מבלי להידרש לראיות. הטענה הועלתה גם בפני בית משפט השלום אך לא ניתן לה כל משקל בגזר הדין. בנסיבות אלה, החלטתו של בית המשפט המחוזי לקבל את ערעור המשיבה ולהרשיע את המערער מוצדקת לאור נסיבות המקרה וללא כל קשר להתרשמותו מהאמור בהן. לפיכך, עניינו של המבקש, בכללותו, אינו מעלה כל שאלה משפטית המצדיקה מתן רשות ערעור ודין הבקשה להידחות מטעם זה בלבד.

זאת ועוד, בפסיקה נקבע כי טענות לעניין אופן יישומם של המבחנים להימנעות מהרשעה שנקבעו בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: עניין כתב) אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור (ראו למשל: רע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (18.8.2014)) וכך הוא גם בעניינו של המערער.

9. למעלה מן הצורך, דין הבקשה להידחות גם לגופו של עניין.

מן הידועות היא כי אי-הרשעה היא "חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (עניין כתב, בפסקה 6). על מנת להימנע מהרשעה על המבקש להראות כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו; וכי סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים (שם, בפסקה 7). זאת ועוד, המבקש נדרש להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולבסס אותה באמצעות ראיות (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (10.11.2014); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (18.04.2018); רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת

ישראל, בפסקה 9 (21.10.2018)). בענייננו לא הצביע המבקש על פגיעה קונקרטית כזו. כך ציין שירות המבחן כי המבקש "...לא הציג בפנינו מסמכים קונקרטיים המצביעים על פגיעה תעסוקתית במידה ויורשע". זה גם היה השיקול שעמד בבסיס פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שהוסיף וציין כי אין המדובר בצעיר שטרם עלה בידו למצוא נתיב תעסוקתי אלא במי שבגר והוא כיום בן 26.

10. סוף דבר, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ' בכסלו התשע"ט (28.11.2018).

ש ו פ ט
